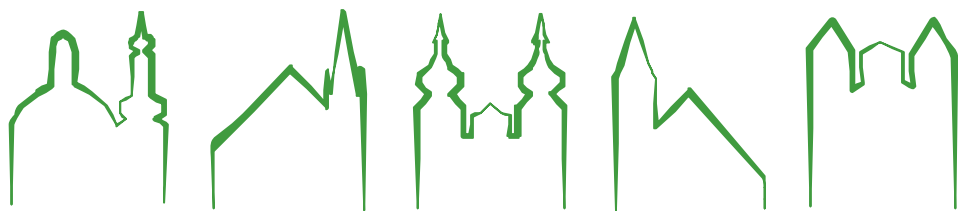

Život farností Znojma

1/2021

Ročník XXXI | Cena 10 Kč

Zpravodaj slaví kulatiny

Moji drazí čtenáři,

ano, už je to tak, skutečně mám 30 let! Už tak dlouho jsem součástí Vašich životů.

Před 30 roky mě na tento svět přivedl můj milovaný otec Jindřich Kania. Celých 25 mě pak se svými spolupracovníky vydatně krmil a poctivě se o mě staral. Následně jsem byl předán do péče jeho nástupců, kteří mě navlékli do nových šatů a po čase mi nasadili dietu, takže jsem se s Vámi začal vídat méně často. Poslední dobou to mohlo působit dokonce tak, že mě snad úplně vyhladověli. Ale nebojte se, nezahubil mě ani koronavirus ani moji současní opatrovníci (i když se o to někdy pokoušeli). Jsem tu stále s Vámi!

Chtěl bych poděkovat Vám všem, kteří jste mi v uplynulých 30 letech napsali, kteří jste se se mnou rozdělili o Vaše radosti a starosti, o Vaše zkušenosti a zážitky, o Vaši víru a naději, kteří jste mi věnovali svůj vzácný čas. Někteří z mých dobrých přátel si dnes už čtou v nebeských novinách. I na ně chci při této příležitosti vzpomenout.

Vím, nebylo to se mnou vždy lehké. Byl jsem občas otravný a neodbytný, někdy nedochvilný, sem tam jsem se dopustil nějaké chyby. Přesto jste mi po celé roky zůstali věrní a k mým nedostatkům jste byli shovívaví. A já jsem se snažil na oplátku potěšit, povzbudit, informovat, zavzpomínat a někdy i rozesmát.

Nebylo to ale ani pro mě pokaždě snadné. Kolikrát jsem se chtěl na všechno vykašlat a odejít na zasloužený odpočinek, vždyť už bych na to měl nárok; patřím přece k nejděle vycházejícím farním zpravodajům. Pak jsem se ale znovu nadechl, zapomněl na všechna nedorozumění a vydal se opět za Vámi, protože bez Vás nemůžu být. Jsem na Vás závislý. Dokud bude život ve Vašich farnostech, budu zde i já: Život farností Znojma.

Děkuji za Vaše milá přání k mým narozeninám a těším se, že se s Vámi už zase brzy potkám v našich kostelích.

A nezapomeňte mi občas napsat!

Váš Zpravodaj

30 LET S VÁMI

Z Vašich blahopřání

Jsem velice rád za zpravodaj, kterým se seznamujete širokou veřejnost s děním v oblasti Znojma. 30 roků, to je krásný věk, to je člověk ještě v plné síle, a tak přeji i vám, ať zůstáváte plni energie a ochoty vést své životy a zpravodaj podle Ducha Božího ke spokojenosti všech lidí dobré vůle.

K tomu vám žehná

P. Marek Coufal

Milý zpravodaji!

Gratuluji Ti ke kulatým narozeninám. Je to neuvěřitelné, že Tě čtu již 30 let! Troufnu si říct, že pokud jsem nečetla všechna Tvá čísla, tak zcela jistě většinu. Přinesl jsi mi za ty roky spoustu informací, poučení i potěšení. Jsem ráda, že se díky Tobě mohu více dozvědět o lidech z našich farností a o všem, co se ve farnostech děje. Přeji Ti

k narozeninám, abys měl i do budoucích let to, co Tě dělá tak krásným a hodnotným – obětavé, nápadité a kreativní tvůrce.

Hana Miličková

Znojemský farní zpravodaj si za uplynulá tři desetiletí získal skvělé renomé. Všichni farníci a další čtenáři zde najdou přehledný informační servis o bohoslužbách a dalších akcích, zajímavá duchovní zamyšlení i střípky z historie. Já osobně jsem zpravodaj objevil někdy v jeho prvním desetiletí díky babičce. Seriál o církevních památkách Znojma a okolí z pera již zvěčnělých pánů Karla Fily a Václava Pavlíka nemá dodnes konkurenci a zapsal se zlatým písmem do dějin znojemské historiografie. Přeji Životu farností Znojma další úspěšné roky a jeho redaktorům hodně zdaru. Pán Bůh oplat'!

Jiří Kacetl

333 slov

jáhna Williho Türka

BÝT SI BRATRY

Ve své nejnovější encyklice *Fratelli tutti* („Být si všichni bratry“) papež František přináší mnoho cenných podnětů pro zlepšení mezilidských vztahů. A to jak na obecné, celosvětové úrovni v oblasti politiky, ekonomiky a lidských práv, tak i ve zcela konkrétních případech lidského soužití. Každá Františkova myšlenka je podnětná a stojí za zamyšlení a následování. Nejvíce mne zasáhl papežův výklad Ježíšova podobenství *O milosrdném Samaritánu* (Lk 10,25-37) ve druhé kapitole encykliky. Píše: „*Ježíš vypráví příběh o člověku, který byl přepaden lupiči a ležel zraněný u cesty. Přeshlo kolem něj několik lidí, ale nezastavili se (...) Nechtěli ztratit několik minut péči o zraněného člověka nebo hledáním pomoci pro něj. Jeden se tu zastavil, přistoupil k tomu zraněnému a osobně se o něj postaral, dokonce mu věnoval své peníze na pokrytí jeho potřeb. Především mu dal něco, na čem my v naší horečné době tolik lpíme: dal mu svůj čas. Určitě měl na ten den své plány podle svých potřeb, úkolů a přání. Ale byl schopen to vše odložit stranou, když se setkal s někým, kdo byl v nouzi (...)* S kým z těch osob se ztotožníš? Tato otázka, třebaže působí nepříjemně, je přímá a pronikavá. Kterému z těch lidí se podobáš? Musíme si přiznat, že jsme v ustavičném pokušení přehlížet druhé (...) Zvykli jsme si dívat se jiným směrem, přecházet bez povšimnutí, nedbat na situace, pokud se nás přímo netýkají (...) U těch, kteří v podoběnství přecházejí kolem zraněného, vyniká jeden detail: jsou to zbožní lidé. Dokonce se věnují bohoslužbě: kněz a levita. Tento detail bychom neměli přehlédnout. Ukazuje, že věřit v Boha a klanět se mu nám nezaručí, že budeme žít způsobem, který se Bohu líbí. Věřící člověk nemusí být věrný ve všem, co od něho víra vyžaduje, a přesto si může myslet, že je blízko Bohu a že je lepší než druzí (...) Dřív nebo později se určitě všichni setkáme s člověkem, který trpí. Dnes je takových lidí stále víc a víc (...) Každý den se musíme rozhodovat, zda budeme milosrdným Samaritánem, nebo tím, kdo v bezpečné vzdálenosti lhostejně projde kolem,“ vybízí papež František.

Farní zpravodaj slaví své 30. narozeniny díky svým redaktorům. Přeji mu, ať se o něj i nadále tak dobře starají, abychom na jeho stránkách nacházeli hodně dobrých a povzbudivých zpráv, zajímavých článků a historických událostí... Velké díky vám všem, kteří mu věnujete svůj čas a své schopnosti.

ma

Blahopřeji našemu farnímu zpravodaji i redaktorům, panu Ing. Kaniovi i všem jeho mladým a nadšeným pokračovatelům. Jsem ráda, že jste převzali štafetu a líbí se mi Váš kreativní přístup. V době covidové, kdy nás tolik věcí rozděluje, je dobré mít také něco, co spojuje. Tím pojátkem může být právě zajímavý a s chutí a láskou dělaný zpravodaj o životě farnosti. Přeji hodně tvůrčí inspirace a nových nápadů!

Eva Jurmanová

Milý farní zpravodaji, je Ti třicet, takže jsi už opravdu dospělý! Tvůj úkol je vyprávět příběhy a to je pro utváření sounáležitosti lidí skoro stejně důležité, jako ty příběhy společně prožívat. A tak Tobě i farnostem Znojma přejeme, ať máš pořád o čem vyprávět. Líbí se nám, že se nebojíš změny – buď takový i dál a zůstaň šťavnatý a svěží! Velké díky těm, kdo se o Tebe starají. Dá to práci, ale má to smysl :-)

Pavla a Lukáš Vyhnálkovi

Ozval se farní zpravodaj, to je známka, že ještě žije! Po 30 letech mu koronavirus nardinoval malý oddech, ale doufám, že to je spíš nádech k nové formě dalšího doprovázení farního života ve Znojme. Po 30 letech patří k nevytrvalejším farním periodikům v diecézi. Díky jeho zakladateli panu Ing. Kaniovi a jeho pokračovatelům! Ve starém Izraeli mohl vstoupit muž ve 30 letech do veřejného života, dodržoval to Jan Křtitel i Ježíš. Přeji tedy nový život v Duchu svatém doprovázený lidskou zkušeností.

P. Jindřich Bartoš

Přejeme zpravodaji, aby stále byli lidé, kteří věnují čas službě pro druhé a rádi píšou. Farní zpravodaj je pro nás spojníkem se životem farnosti, víme, na co se máme připravit, dozvídáme se, co bychom jen s obtížemi zjišťovali a inspirujeme se aktivitami dalších lidí.

]]

Milý farní zpravodaji, třicet let je na poměry dnešního světa vskutku dlouhá doba. Já sám mám ještě o několik zářezů víc, takže se nezdráhám Ti tykat. Když tehdy vyšly Tvoje úplně první stránky, které teď už musí být notně zažloutlé časem, sotva jsem o Tebe vzadu v kostele na stolečku zavadil pohledem. Nesmíš se proto na mě zlobit, že jsem tou dobou místo novin dával přednost kopání do balonu a střílení

z praku. Časy se změnilly a já si k Tobě našel cestu. Nebo Ty ke mně? Tak či tak jsem Ti vděčný za to, že po celá ta léta tiše a trpělivě vyčkáváš v chladném kostele na pohlázení našich rukou, které nám opětuješ pohlázením na duších. I díky Tobě se cítím být součástí toho vlídného společenství věřících, které Ty pravidelně oslovuješ. Dnes má většina věcí kolem nás tendenci stále se měnit, restrukturalizovat, upgradovat. Naštěstí ne všechny. Děkuji Ti za to, jaký jsi a že se neměníš. A přeji Ti, abys takový zůstal i nadále.

Dalibor

Milý zpravodaji, na začátku jsi dostal jako cíl spojit aktivní křesťany Znojma. A nejen je, ale také akce jejich farností. Tvůj první výtisk vznikl na psacím stroji, později vznikl na prvních počítačích a nakonec jsi to dotáhl až do tiskárny. Vznikalo kolem tebe společenství redaktorů nejdříve v čele s Jindřichem Kaniou a také společenství, které tě skládalo do sešitů a počítalo do balíčků do jednotlivých kostelů. Tam se každý měsíc na Tebe těšilo mnoho čtenářů a díky tomu jsi skoro jako jediný v diecézi vydržel tak dlouho.

Ke Tvým třicátinám Ti přeji další plodná léta a mnoho aktivních čtenářů, přispěvatelů a redaktorů, kteří se Ti budou nadále věnovat. Budou shánět informace, tvořit hodnotné články a příspěvky a dostanou Tě i na sociální sítě. Přeji Ti, abys nadále sdružoval a povzbuzoval, abys byl neustále oblíbený mezi svými čtenáři a nenechal se odradit nepochopením.

MJK

Myslím, že zpravodaj je v nejlepších letech (ani mladý, ani starý, prostě akorát. :))))) A tak přeji pevné nervy a spoustu sil, protože do 100 je ještě daleko.

AV

Zpravodaj i po letech vzbuzuje údiv. | Foto archiv redakce

NOVÉ ZVONY PRO ZNOJMO

Sen sv. Josefa (návrh vyobrazení pro zvon Josef) | Dílna Všech svatých pod vedením Jiřího Štasty

Vrcholně barokní přestavba kostela sv. Kříže ve Znojmě byla v roce 1780 završena pořízením souboru čtyř zvonů. Pro ně byla v pravé kostelní věži vybudována patrová dubová stolice, která se dochovala dodnes. Za první světové války byly tři z těchto zvonů zrekvírovány pro válečné účely. V roce 1925 nechali znojemští dominikáni ulít tři nové zvony, které doplnily osamocený zvon z roku 1780. Také tyto byly za 2. světové války zničeny. Zůstal tak zachován pouze druhý největší zvon z roku 1780, který nese vyobrazení sv. Dominika a sv. Tomáše Akvinského. Tento zvon dnes jako jediný několikrát denně u kostela osamoceně vyzvání. Jeho příslušenství (závěs, srdce, elektrický pohon) se nachází ve špatném stavu.

Po 2. světové válce nebyl zřejmě nikdy učiněn pokus o obnovu zvonů. Pořízení nepřála totalitní doba a potřeba financovat nutné opravy kostela. Nyní 75 let po válce se díky velkorysému daru firmy Elektrokov

a.s. ve výši 800 tisíc korun naskytlá příležitost tento dluh splatit.

Zvonař Rudolf Perner z Pasova, který v nedávné minulosti lil zvony pro kostel sv. Mikuláše, navrhl obnovu souboru zvonů v podobě, která se na kostelní věži nacházela po 1. sv. válce. Protože se nové zvony budou dostávat do souzvuku s těmi svatomikulášskými, jsou navrženy tak, aby společně ladily. **Cenová nabídka** zvonárny ve výši **1.974.499 Kč** zahrnuje ulít tři nových zvonů a dodání potřebného příslušenství včetně moderních lineárních

motorů, a to jak pro nové zvony, tak i pro starý zvon. Zbývá tedy zajistit ještě asi 1,2 mil. korun.

Pořízení zvonů se v závislosti na vybraných prostředcích předpokládá během roku 2021. Pokud se rozhodnete pořízení nových zvonů finančně podpořit, můžete poslat své příspěvky na bankovní účet farnosti sv. Kříže.

číslo účtu: 3879511349/0800

Menší zvony budou sloužit ke zvonění před bohoslužbami a k polednímu a večernímu zvonění ve všední dny. Velký zvon pak v kombinaci s ostatními k nedělnímu vyzvánění. Starý zvon bude s novými ladit, ale s ohledem ke svému stáří se bude používat pouze ke svátečnímu zvonění.

Více zvonů má ten význam, že umožňuje v souladu se staletou tradicí různé obměny vyzvánění k odlišení neděle a všedních dnů, jiné zvonění přede mší nebo ke klekání.

Zasvěcení a výzdoba

Pořízení nových zvonů je plánováno k **300. výročí oficiální úcty u obrazu P. Marie Znojenské**, které připadá na rok 2022. Návrh výzdoby zvonů od **Jiřího Štasty z Rajhradu** zahrnuje navzájem související obrazy z dějin spásy s mariánskými motivy.

Zvony v křesťanské tradici ohlašují radostnou zvěst, svolávají ke společnému slavení Eucharistie, připomínají čas modlitby. Tento aspekt ohlašování radostné zvěsti se promítá také v navržené výzdobě zvonů.

Největší zvon „**Velikonoční**“ s motivy velikonočního poselství: Ukřižování s Matkou Boží pod křížem (kříž jako symbol zasvěcení kostela), Vzkříšení a andělů u prázdného hrobu oznamujících radostnou zprávu. („Nedělní“ zvon hlásající zmrtvýchvstání.)

Druhý zvon „**P. Maria Pomocnice křesťanů**“ s obrazy Andělského zvěstování Panně Marii, Svatby v Káni galilejské (Matka Boží jako prostřednice milostí) a Navštívení sv. Alžběty.

Nejmenší zvon „**Sv. Josef**“ se vztahuje k letošnímu roku zasvěcenému sv. Josefovi a ponese vyobrazení Zvěstování sv. Josefovi andělem ve snu, Útěku do Egypta (Josef jako ten, který pečuje a stará se) a Uvedení Ježíše Josefem a Marií do Chrámu.

Všechny zvony propojují **vyobrazení andělů**, kteří jsou posláni hlásat radostnou zvěst, podobně jako to budou mít za úkol i nové zvony.

Soubory zvonů u kostela sv. Kříže

zvon (zasvěcení)	tón	hmotnost	průměr
1780, Jan Jiří Scheichel (Znojmo)			
P. Maria Pomocná, sv. Hyacint a Česlav		~1200 kg	129 cm
sv. Dominik a Tomáš Akvinský	g1	~550 kg	99 cm
sv. Vincenc Ferrarský		~280 kg	82 cm
sv. Petr Veronský		~110 kg	62 cm
1925, Richard Herold (Chomutov)			
P. Maria Pomocná a sv. Olympius	f1	912 kg	118 cm
sv. Vincenc Ferrarský	a1	456 kg	92 cm
sv. Petr Veronský	c2	250 kg	75 cm
2021, Rudolf Perner (Pasov) – návrh			
Velikonoční	f1	900 kg	118 cm
P. Maria Pomocná	a1	500 kg	95 cm
Sv. Josef	c2	350 kg	83 cm

Pozn.: O tónu rozhoduje nejen velikost a váha, ale také tvar žebra (stěny).

Příběh louckých premonstrátů

1. část – Příběh sv. Norberta

O vánoční noci roku 1121 se stal kostelík sv. Jana Křtitele v severofrancouzském Prémontré svědkem zvláštní události. V onu noc, kdy si křesťané připomínají narození Spasitele v Betlémě, se narodil i nový duchovní řád z vůle Norberta z Xantenu a jeho druhů, kteří složili slib na řeholi sv. Augustina. Novému společenství pak dalo jméno samotné místo vzniku – začali se nazývat *premonstráty* či – po svém zakladateli – *norbertiny*. Tolik tedy z příběhu o založení. A jak už datum napovídá, oslaví v letošním roce premonstrátský řád 900. výročí svého založení. Netřeba však připomínat ani druhé výročí, které je s požehnaným působením tohoto řádu spojeno. 25. října minulého roku tomu bylo 830 let od založení kláštera v Louce u Znojma. Rádi bychom se tedy na stránkách farního zpravodaje v sérii několika článků zabývali oběma výročími a přiblížili jak historii řádu samotného, tak i historii loucké kanonie, jejíž fungování ukončilo uprostřed léta 1784 zrušení kláštera Josefem II.

Tak tedy začneme oněmi počátky, skrytými v paměti dávného 11. věku. Někdy mezi léty 1070 a 1075 (některá literatura uvádí rok 1082) se v Gennepu v Dolním Lotrinsku narodil hraběti Heribertovi (Herbertovi) z Gennepu a jeho ženě Hedvice syn Norbert. Měl patrně jednoho staršího bratra, který se jmenoval Herbert. Jako druhorozenému připadla Norbertovi duchovní dráha a již ve dvanácti letech byl zaopatřen obročím v klášteře kanovníků Sv. Viktora v Xantenu. Záhy se pak dostal na dvůr kolínského arcibiskupa Friedricha I. a ke dvoru Jindřicha V. V té době již byl zabezpečen dostatečnými příjmy a rozsáhlými statky. Na přelomu let 1110/1111 doprovázel Norbert spolu s arcibiskupem Friedrichem krále Jindřicha V. na jeho cestě do Věčného města. Jindřich chtěl být korunován císařem a rovněž toužil po potvrzení tzv. investitury, tedy práva spoluúčastnit se rozhodování při dosazování biskupů. Císař se však proti papeži mohl prosadit jen silou. A tak byli Paschal II. a jeho kardinálové zajati a papež byl donucen Jindřicha korunovat. Norbert byl očitým svědkem těchto událostí a snad právě zde je možno hledat kořeny jeho pozdější konverze. Prý po oněch tragických událostech před papeže předstoupil a žádal odpuštění za urážku Kristova náměstka. Paschal II. mu velkodušně odpustil. I Jindřich však dokázal odměnit věrného služebníka a Norbertovi nabídl jmenování biskupem v Cambrai. Norbert však odmítl. Prý je bohatý dost a peníze s úřadem spojené nepotřebuje. Cesta k obrácení začala.

Norbert je s císařským dvorem i nadále spojen. Zážitek napětí mezi církví a svět-

skou mocí a vliv reformního programu papeže Řehoře VII. však v něm rezonují stále více a císařský dvůr je Norbertovi čím dál víc cizí a vztahy s císařem a dvořany ochládají.

Snad se to stalo uprostřed léta 1115, kdy, jak uvádějí Norbertovy životopisy, světem protřelý šlechtic a dvořan císaře podobně jako kdysi sv. Pavel padá z koně, poté co před něj v prudké bouři udeřil blesk. Tento dramatický zážitek však historickými prameny doložený není. Faktem však zůstává, že Norbert nastupuje cestu obrácení a radikálně mění svůj život. Začíná období niterného hledání životního ideálu, který by nejlépe odpovídal jeho schopnostem a charakteru. Norbert se loučí se dvorem císaře i kolínského arcibiskupa, vzdává se všech obročí a majetku a odchází do kláštera reformních benediktinů v Siegburgu. Zde se nechává vést opatem Kunem. V augustiniánském klášteře v Kerkrade se seznamuje se spisy sv. Augustina, který se stává jeho životním duchovním průvodcem.

Ještě téhož roku – 1115 – se Norbert nechá navzdory předpisům kanonického práva vysvětit v Kolíně nad Rýnem ve stejný den zároveň na jáhna i kněze. Jeho světitelem není nikdo jiný než arcibiskup Friedrich. Vrací se do xantenské kapituly Sv. Viktora, kde na Hromnice 1116 slaví svou primumiční mši. V slavnostním kázání vyčte spolubratřím jejich nedůslednost v dodržování reformních požadavků, což jej postaví do role černé ovce, které se všichni vysmívají a kterou se pohrdá. Jeden z kleriků dokonce Norbertovi plivne do tváře. Norbert však bez zášti ale nepochopený setře slinu a odchází. Jako potulný kazatel prochází oblastí Flander a Hennegavskem. Jako nový apoštol chce žít prostým životem jako samotný Ježíš. Krajem chodí bosý a zvěstuje myšlenky pokoje, což vyvolává nadšení u prostých lidí, ale i kritiku mocných. Na synodě ve Fritzlaru jej obviní, že káže bez náležitého oprávnění a je prý přitom oblečen jen v oděvu z ovčích a kozích kůží jako mnich, ačkoli žádným mnichem není. Psal se rok 1118, když po těchto obviněních Norbert odešel do St. Gilles na jihu Francie, kde v tom čase pobýval papež Gelasius II. Papež mu uděluje plnou moc k misijní činnosti.

Po celý rok 1119 působí Norbert jako apoštolský misionář. Prochází Francií, Belgií, Porýním a všude káže o nutnosti pokání, o užitečnosti časté svaté zpovědi a svatém přijímání, o životě v manželství, o povinnostech bohatých, o naději na věčnou spásu, a především o lásce. Osobním pří-

J. W. Bergl: Sv. Norbert přijímá od P. Marie řádový oděv (farnost Louka)

kladem kajícího života a láskou přitáhl k sobě Norbert brzy žáky, mezi nimiž je zvláštním přátelským poutem spojen s Hugem de Fosses, který se později stal prvním opatem v Prémontré. V roce 1119 se setkal s novým papežem Calixtem, aby i od něj získal povolení kázat. Papež při té příležitosti pověřil laonského biskupa Bartoloměje de Joux, aby se o Norberta postaral a vzal jej s sebou do Laonu. Norbert skutečně v biskupově blízkosti strávil zimu 1119/1120. Bartoloměj se pokusil dosadit Norberta za opata do kláštera sv. Martina v Laonu. Narazil však tvrdě na odpor kanovníků i na Norbertovy radikální požadavky.

Bartoloměj se však nevzdával naděje a plánů připoutat Norberta natrvalo k laonskému biskupství a zapojit jej tak do reformy kléru a odradit jej od potulného života. Po návštěvě různých míst, vhodných pro založení nového kláštera, se nakonec na jaře 1120 rozhodli oba v údolí Prémontré asi 20 km západně od Laonu pro kostelík sv. Jana Křtitele, který patřil benediktinskému klášteru St.-Vincent v Laonu. Legendární zprávy hovoří o snu, ve kterém prý Norbertovi místo ukázala sama Panna Maria – „Pratum demonstratum“ (Ukázaná louka) – odtud i jméno Prémontré. Norbert pro svoje nové založení shromáždil 13 druhů. Muži a později ženy žili v klášteře po vzoru prvních křesťanů v chudobě, vzá-

jenné lásce a bratrském společenství. Postupně přicházejí další a další žáci a Norbert dělí svůj čas mezi apoštolské cesty a pobyt v Prémontré. Vedle mužské komunity vzniká brzy i komunita sester – premonstrátek a laici jsou přijímáni do tzv. třetího řádu. Bratři oblékli bílé řeholní roucho – kající šat podle Norbertova vzoru. O vánoční noci 1121 složili Norbert a jeho čtyřicet druhů slib na řeholi sv. Augustina v kostele Panny Maria a sv. Jana Křtitele v Prémontré. Řád byl schválen papežem Calixtem II. 28. června 1124 prostřednictvím legátů Petra a Řehoře. Definitivně řád potvrdil bulou Apostolicae disciplinae spectantes papež Honorius II. 16. února 1126 v Lateránu.

Duchovní a teologická formace kleriků se měla podle vůle zakladatele řídit pěti zásadami života společenství: eucharistickou úctou (adorace), mariánskou úctou (služba), chválou a oslavou Boha (liturgie), kajícím životem (sebedisciplína) a horlivostí pro spásu duší, radostnou pokorou a umírněností (apoštolát). Norbertův radikalismus přitahoval do Prémontré chudé i bohaté a postupně došlo k dalším založením. V roce 1121 byl založen klášter v belgickém Floreffe a o rok později porýnský Kappenberg. Během Norbertova života vzniklo ještě 40 premonstrátských kanonií, nejdálčenější z nich se nacházela v polském Strzelně v nynější hnězdenské diecézi (založena 1124).

V létě 1124 se Norbert střetl v Antverpách se stoupenci kazatele Tanchelma, heretika, který byl velkým kritikem zesvětštění církve a svou kritiku často spojoval s výpady proti církevní hierarchii. Také tvrdil, že Kristus není v konsekrované – posvěcené hostii skutečně přítomen. Norbert oponoval jeho přívržencům tím, že je především povinností kněží nabízet věřícím skutečné Tělo Páně. Norbert tak často bývá zobrazován s monstrancí a s obráceným a kajícím Tanchelmem, který klečí u jeho nohou. Úctu Norberta k Eucharistii dokládá i příběh o tom, jak při slavení jedné mše spadl Norbertovi do kalicha pavouk. Norbert ani chvíli nezaváhal a obsah kalicha vypil s důvěrou v moc svatého přijímání. Krátce na to prý jedovatého pavouka vysmrkal nosem. Spor s Tanchelmovými následovníky byl ukončen ziskem opatství Sint-Michiels v Antverpách se dvanácti du-

chovními. Jednalo se tak o první krok ze samoty v Prémontré do prostředí významného města.

Apoštolátu a práci na svých založeních mohl Norbert věnovat šest let. V roce 1126 se na přání papeže Honoria a krále Lothara III. stal arcibiskupem v Magdeburku. Na znamení pokory před přijímaným úřadem sem přišel bos v oděvu kajícího. I zde musel překonávat odpor podobný onomu v Laonu před sedmi lety. Nesmlouvavě totiž trval na dodržování celibátu, a dokonce zpochybnil i majetkové poměry arcibiskupství, jehož mnohé statky byly rozchváčeny okolní šlechtou. Aby snáze prosadil své cíle, povolal do Magdeburku několik premonstrátů a v roce 1129 přeměnil zdejší augustiniánskou kanonii Naší milé Paní (Panny Marie) v kanonii premonstrátskou. I přes několik pokusů Norberta zavraždit přinášely jeho pokora, trpělivost, neohroženost a láska k Bohu i bližnímu brzy ovoce nejen v jeho arcidiecézi, která se stala východiskem pro působení premonstrátského řádu na východě mezi Slovany.

V roce 1128 přenechal povinnostmi zahlcený Norbert správu mateřského kláštera v Prémontré svému příteli Hugovi de Fosses, který byl spíše rozjímavým řeholníkem než apoštolem. Hugo sepsal první řádová statuta, která představují přechod mezi kontemplativním a aktivním způsobem života řeholního společenství. Tak byl dotvořen reformní řád podle představ papeže Řehoře VII. (od něj nese reforma své přízvisko gregoriánská).

Norbert se mezitím stává blízkým důvěrníkem krále Lothara III. a jako jeho zastupující říšský kancléř jej doprovázel v letech 1132/1133 na jeho cestě do Říma, kde se odehrála císařská korunovace. V době papežského rozkolu hájil Norbert spolu s Bernardem z Clairvaux právoplatnost volby Innocence II. proti vzdoropapeži Anakletovi II. Jako odměnu za své služby papeži byl po urovnání schizmatu jmenován metropolitou pro polská biskupství. V září 1133 se vrátil z Říma zpět přes Alpy na říšský sněm do Würzburgu. Přes Basilej, Mohuč, Kolín nad Rýnem, Cáchy a Goslar se pak již vážně nemocný vrátil do Magdeburku. Zde zemřel 6. června 1134 a byl pochován ve zdejší premonstrátské klášterě Panny Marie, který založil a jehož byl až do své smrti proboštem.

V roce 1161 bylo jeho tělo přeneseno pod hlavní oltář klášterního kostela, kde odpočívalo až do roku 1626. Bezprostředně po smrti byl Norbert věřícími v zemích, kde působil, uctíván jako světec. Oficiálně byl však svatořečen až 28. července 1582 papežem Řehořem XIII. Svatořečení vyprovokovalo o Norberta nový zájem. Brzy po kanonizaci se však magdeburský klášter stal luteránským (první luteránský probošt zde nastoupil v roce 1597). Katolickým premonstrátům velmi záleželo na tom, aby byly Norbertovy ostatky přeneseny na bezpečné místo, protože luteráni o ostatky nedbali. To se podařilo až opatovi strahovského kláštera v Praze Kašparu Questenberkovi v prosinci 1626. Norbertovy ostatky byly za příznivé politické situace v Magdeburku vyzvednuty a přeneseny do kláštera sester premonstrátek v Doksa- nech. Ty je měly během zimy 1626/1627 připravit na slavnostní převoz na Strahov. To se uskutečnilo 2. května 1627 za účasti pražského arcibiskupa kardinála Harracha, 13 opatů a mnoha kněží a věřících. Světcovo tělo bylo uloženo v mřížích ohrazené kapli v hlavní lodi strahovského klášterního kostela. Později se ostatky stěhovaly na hlavní oltář a v roce 1873 byly definitivně přeneseny do kaple sv. Voršily (dnes sv. Norberta), kde spočívají dodnes.

U příležitosti přenesení ostatků sv. Norberta na Strahov byla složena i antifona *Hic est electum vas* (Zde je vyvolená nádoba), kterou podnes na Strahově zpívají premonstráti po nešporách a která slavnostním způsobem vysvětluje, kým sv. Norbert byl a je:

Zde je vyvolená nádoba naplněná Duchem svatým, zde je Norbert, veliký přítel Boží, zde je statečný bojovník, který zápasil s dávným drakem, zde je anděl míru, hlasatel pokání, mocný slovem i skutkem, znamením i zárkou. K tomuto Otci, my synové, k tomuto ochránci, my svěřenci, oddaně přistupme, pokorným hlasem jej prosme a volejme: Svatý Boží, příteli Ženicha, Norberte, Otče a strážce, slávo našeho řádu, svou prosbou nakloň nám Pána, vyslyš nás, Norberte! Těm, kterým dovoluješ jmenovat se tvými syny, dej znát účinnou milost své přímlyvy navěky.

Petr Eckl

Cyklopout' na Turzovku

Příprava na cyklopout' začala již začátkem roku 2020. Když jsem se pokusil vytyčit trasu, ukázalo se, že bychom projížděli poblíž několika významných míst. Byla by velká škoda je minout. Nakonec vznikla třídenní poutní cesta s denní trasou měřící kolem 100 km.

Termín uprostřed prázdnin sice nebyl pro poutníky ideální, ale vycházel z mož-

ností již vážných zájemců. Při domlouvání ubytování přišla velmi povzbuzující odpověď hned z prvního místa, ze Žarošic, kde nám ochotně nabídli přístřeší. Potom ale přišel koronavirus a s ním nejistota, bude-li vůbec možné uskutečnit tuto delší dobu zamýšlenou akci a zda-li neměla proběhnout již dříve. Nakonec se ukázalo, že nikdy není pozdě, a v úterý ráno 28. července

v chrámu sv. Mikuláše ve Znojmě nám udělil požehnání na cestu o. Jindřich a osm cyklopoutníků vyjelo po rozpálených silnicích jižní Moravy. Tři další poutníci se přidali během cesty. První zastávka na doplnění tekutin na faře v Miroslavi byla sice příjemná, ale nabrali jsme menší zpoždění. Na další zastávce u zříceniny kláštera Rosa col- eli v Dolních Kounicích jsme se zdrželi jen

krátce, i když toto místo by si zasloužilo více. Ovšem čas byl neúprosný. Do Rajhradu jsme přijeli pozdě odpoledne a nejprve jsme se museli zastavit na oběd. Přestože již bylo pozdě, v klášteře se nám dostalo důkladné prohlídky i s výkladem. Nakonec jsme měli ještě mši svatou v bazilice. Potom zase na kola na zbývající úsek.

To už nás ale začala pronásledovat bouřka. A blížila se k nám stále blíž. Za Velkými Hostěrádkami z posečeného pole létá chmýří jak za hustého sněžení, pak první kapky a vzápětí liják. Najednou se objeví u rozcestí stará čekárna, ve které většina z nás přestála prudkou bouří. Jen tři nejrychlejší už byli daleko v lese a promokli na kost. Ze žhavého letního dne se rázem stal studený večer. Do Žarošic už to bylo kousek, ale přijeli jsme za šera. Pro odpočinek nám bylo poskytnuto výborné zázemí.

Druhý den po snídání jsme vyjeli asi na nejhezčí úsek cesty Chřibskými lesy přes Stupavu. Za Starou Hutí bylo potřeba překonat dlouhé prudké stoupání, ale potom už následoval jen dlouhý sjezd přes Salaš po hezké cyklostezce. Po ní jsme dojeli až na Velehrad. Zde, v polovině naší cyklopouti, jsme měli v bazilice mši svatou. Po obědě jsme pokračovali většinou zase po cyklostezkách přes Staré Město, kolem Bařova kanálu a řeky Moravy přes Zlín do Slušovic, kde končil náš druhý den. Ze zašlé slávy tohoto místa už toho moc nezbylo, zato se nám dostalo srdečného přijetí od místních lidí na faře.

Třetí den jsme po vydatné snídání vyjeli směrem na Vsetín na hranice se Slovenskem. V Novém Hrozenkově na náměstí nás zaujal hezky opravený kostel, potom byl čas na polední pauzu. Ve venkovním prostoru fary jsme potkali člověka v montér-

kách, který na něčem pracoval před krásnou zámečnickou dílnou. Naše první mínění bylo, že místní pan farář tu má kvalifikovaný personál. Až nám všechno ochotně ukázal, dozvěděli jsme se, že to je sám místní kněz. Po mši svaté v hezkém kostelíku a po dobrém obědě v přilehlé restauraci jsme vyjeli na poslední úsek. Před hranicí ještě bylo dlouhé stoupání a krátká zastávka u památníku. Za hranicemi následoval dlouhý, rychle ubíhající sjezd. Po ujetí asi 20 kilometrů jsme vjeli do dlouhé obce Turzovka. Následovala Korňa, správná obec poutního areálu. Přijeli jsme k pastoračnímu centru. Po chvíli čekání přišla ochotná paní, pustila nás dovnitř a opět jsme dostali ubytování se vším, co jsme potřebovali.

Je večer a malá skupinka se vydává na vrchol kopce k cíli naší cesty. Po cestě tam se již setmělo, ale odměnou nám bylo krásné ticho. Celé místo bez jediného človíčka. Na vrcholu zářil nově postavený chrám Panny Marie. Pokračovali jsme ještě ke kapličky Panny Marie Královny Pokoje. Vraceli jsme se s pocitem, že toto třídní úsilí stálo za to.

Další den po snídání jsme se všichni vydali nejprve na prohlídku dalšího nového kostela v Korně, se kterým nás obeznámil místní kněz, mimo jiné také cyklista. Pokračovali jsme na vrchol do chrámu Panny Marie, kde jsme měli v samostatné kapli mši svatou. Měli jsme čas zde

přednést všechny naše díky a prosby.

Po celou pouť jsme měli k dispozici doprovodné vozidlo s přívěsem na kola. Do cíle přijela z Přímětic ještě malá skupinka poutníků. Zpět jsme všichni mohli odjet auty. Za možnost prožít čtyři výjimečné dny bych rád poděkoval všem, kteří nás podpořili. Panu Václavu Muzikářovi za zhotovení plakátů s trasou cesty, panu Zdeňku Zábajníkovi za zapůjčení doprovodného vozidla, našemu spolehlivému a osvědčenému řidiči panu Milanu Lukešovi a kněžím, kteří nás doprovázeli: otcům Pavlu Sobotkovi a Marku Coufalovi. Dále všem, kdo se starají o poutníky v Rajhradě, na Velehradě, na místech našich noclehů v Žarošicích, Slušovicích a Korně. Velké díky také patří všem cyklopoutníkům za milé společenství po celou dobu pouti.

Zdeněk Horký

Svatba v době koronaviru

Svatební den mnoho lidí považuje za nejkrásnější den v životě. Já jsem si ale vzdychky myslela, že svatební příprava je náročná a svatební den je stres. Netušila jsem však, co mě všechno čeká...

S partnerem jsme se rozhodli uzavřít manželství s termínem na podzim 2020. Již jsme měli většinu věcí domluvených a svatba se nám začala blížít. Najednou mě skolila nějaká viróza. Domnívala jsem se, že to mám z toho, že jsem uprostřed svatebních příprav jen přetažená. Když mi bylo lépe a chtěla jsem se vrátit do práce, zjistila jsem, že kolegyně v práci je „pozitivní“ a já musím také na test. Myslela jsem si, že mi jen potvrdí negativní výsledek a já se vrátím do života. Jenže to dopadlo jinak, byla jsem také pozitivní a musela jsem zůstat v karanténě ještě dalších 10 dní. Nebylo to moc dobré, protože mezi koncem karantény a svatbou mi zbýval necelý týden. Přesto

jsem byla stále rozhodnutá svatbu uskutečnit. Co však bylo horší, že záhadný virus se dostal i na faru, ale i tam by plánovaný termín měli stihnout.

Stále jsem také sledovala, co vymyslí vláda. Situace se zhoršovala, ale na svatby stále platila výjimka! Každý den se to však mohlo změnit. V karanténě jsem celé dny trávila s telefonem v ruce a také jsem se modlila. Velká část rodiny a přátel nás podporovali, abychom svatbu zrealizovali, jiní se přikláněli k odkladu. Jedno mi bylo jasné, bude to nejisté až do poslední chvíle!

Když mi konečně skončila karanténa, musela jsem vše stihnout: na chvíli se vrátit do práce, několik zkoušek šatů a další přípravy, které nebylo možné vyřídit po telefonu. Museli jsme také řešit různé komplikace. Nejhorší bylo, že jsme do poslední chvíle nevěděli, kolik přijde lidí. Neustále se někdo omlouval, že nedorazí. Důvody byly

různé: u někoho strach z nákazy, u jiného jeho vlastní karanténa nebo setkání s pozitivním. Také některé organizační věci, které jsme již měli domluvené, najednou neplatily a museli jsme hledat náhradní řešení.

Konečně nastal náš velký den a samotnou mě překvapilo, jak to bylo všechno krásné. Velký stres, který jsem očekávala, se vůbec nedostavil. Svatební obřad byl nádherný, manželství je prostě svátost. Hosté dorazili a řekla bych, že se i dobře bavili.

Ďěkuji všem, kteří s námi náš velký den prožili, pomohli nám s přípravou nebo nás jinak podpořili.

Na závěr mého vyprávění použiji verš z Písma svatého: „Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“ (1 Kor 13,7)

novomanželka

Po stopách sv. Klementa Marii Hofbauera

Život sv. Klementa Marii Hofbauera byl plný zvratů a okamžiků, kdy se zdálo, že vše, co s velkým úsilím vybudoval, je v troskách. A přesto za sebou zanechal nezapomenutelný odkaz a dílo trvalé hodnoty. Prostý chlapec Jan Dvořák z Tasovic, pekařský učeň, se stal apoštolem Vídně a Varšavy, 68 let po své smrti byl blahověčen a v roce 1909 byl prohlášen za svatého. Přičinil se o založení několika klášterů, zakládal školy a sirotčince, neúnavně pečoval o chudé a opuštěné. Byl to vzdělaný a vyhledávaný kazatel, v době svého působení ve Vídni měl velký vliv i mezi studenty a literáty, svými radami ovlivňoval mocné tohoto světa. Zemřel vysílený nemocí a neustálým bojem za svoje ideály a přesvědčení, unavený, ale nezlomený. V roce 2020 uběhlo 200 let od jeho úmrtí. Jeho životní příběh zve k zamyslení a následování.

K výročí Hofbauerovy smrti uspořádala Nadace pro obnovu církevních památek děkanství znojemského výlet na místa, kde ve Vídni a okolí působil. Skupinové cestování v minulém roce, poznamenaném neustále se měnícími vládními opatřeními k ochraně před pandemií koronaviru, nebylo úplně samozřejmou záležitostí. Proto naši skupinku od počátku provázely sváteční pocit výjimečnosti, navíc nám přálo i teplé a slunečné počasí. V sobotu 10. října jsme se v povoleném počtu asi 20 osob, s doprovodem zkušeného průvodce a historika Jiřího Kacetla, vydali vlakem po stopách velkého místního světce. Naše cesta vedla nejprve

do městečka Mödling, kde jsem si prohlédli starobylé centrum s pozdně gotickým domem zdejšího probošta Přemysla III. Opavského, potomka krále železného a zlatého, a kostel sv. Othmara. Procházkou romantickou krajinou Vídeňského lesa jsme pokračovali kolem

hradu Lichtenštejn na hřbitov do nedalekého Maria-Enzersdorfu, kde byl Hofbauer původně pohřben. Dodnes o tom svědčí udržovaný, ale prázdný hrob. Po přesunu do Vídně jsme prošli místa, kde oblíbený kněz kdysi bydlel, pracoval, kudy často chodil, zejména klášter sester voršilek v okolí ulice Seilerstätte. Po výborném obědě, složeném z místních specialit, jsme na závěr navštívili krásný gotický chrám Panny Marie Na Nábřeží (Am Gestade), kde redemptoristé působí dodnes a kde jsou pietně uloženy světcovy ostatky.

Odkaz sv. Klementa Marii Hofbauera k nám může mluvit i v současnosti, v době, kdy nikým neočekávaná pandemie zachvátila celý globalizovaný svět. Události, které ovlivňují

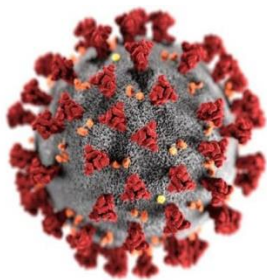

U původního hrobu KMH v Maria-Enzersdorfu.

naš život, náhle nemáme pod kontrolou. Zjišťujeme, že věci, které jsme považovali za samozřejmé, jsou najednou vzácné. Setkání s přítelem, podání ruky, dokonce i úsměv, který dnes povinně ukrýváme pod rouškou. Na Hofbauerově životním příběhu se však přesvědčujeme, že stezky Páně, viděné lidskou optikou, mohou být i krivolácké, plné slepých uliček a zdánlivých proher. Proto neztrácejme naději a víru v budoucnost, nepropadejme beznaději a snažme se podle svých sil pomáhat potřebným. Myslíme, že právě takto můžeme kráčet v Hofbauerových stopách.

Eva Jurmanová

Covid z pohledu lékařky a mámy

Každý návrat z mateřské dovolené do původního zaměstnání je náročný, a to pro celou rodinu. Ani bych si nepomyslela, co mě čeká poté, co jsem po 5 letech doma se třemi dětmi nastoupila v lednu 2020 zpět na Interní oddělení Nemocnice Znojmo, byť na malý úvazek jednou až dvakrát týdně.

Jarní vlnu epidemie se podařilo dobře zbrzdřit a charakterizuje ji nejlépe velká ochota lidí podporovat nemocnici, šít roušky a pomáhat potřebným.

Druhá vlna už byla o něčem jiném. První covid pozitivní pacientku jsem vyšetřila začátkem září. Najednou co služba, to ošetřený pozitivní pacient. Částečný úvazek mi

umožňuje určitý nadhled. Viděla jsem, jak je najednou za týden plné jedno covidové oddělení, za další týden další, najednou je covidové i ARO. Přibývá kolegů, kteří se koronavirem nakazí, čímž se ohroží chod některých oddělení. Během pár týdnů pracovní dobu trávím častěji v ochranném obleku než bez něj. Zpětně sleduji pacienty, které jsem musela hospitalizovat, a zjišťuji, že se někteří už domů nevrátili. Viděla jsem syna loučit se se svou osmdesátiletou matkou (dosud soběstačnou a v dobré kondici), kterou jsem hospitalizovala pro oboustranný zápal plic, na nějž nakonec umřela. Přijala jsem k hospitalizaci covid pozitivního muže ve věku mého manžela, který i pro vážnou chorobu plic koronavirové nákaze podlehl. Trnu celý víkend po ošetření osmdesátileté maminky mé kamarádky, zda se její stav příliš nezhoršil a nebude nutná hospitalizace a další léčba. Nejruznějších případů se společným koronavirovým jmenovatelem je příliš.

Úspěchem je, když v druhé polovině listopadu dochází ke snížení počtu nemoc-

ných a lůžková oddělení se vrací ke svým odbornostem. Myslím, že o to hůře neseme zhoršení situace mezi svátky, kdy covid pozitivních opět přibývá a musí se opět otvírat infekční jednotky. Po Novém roce dochází i na mě a domů si nevědomky odnáším nákazu. Onemocněním lehkým průběhem já i manžel, všechny děti zůstávají nákazy ušetřeny, ale v karanténě strávíme tři týdny. Nebýt zkušenosti z nemocnice, možná bych si i já řekla, že se jedná o „chřipečku“, kvůli které se příliš nadělá.

Navzdory (i možná některým nesmyslným) opatřením doufám, že se brzy dočkáme návratu k normálnímu životu, a to i díky očkování. Snad si z této situace odnese hlavně to dobré. Snad si budeme daleko více vážit obyčejných radostí, svého zdraví, setkávání s ostatními, kultury, zábavy i výletů do zahraničí nebo třeba slavnostních mší v hojném počtu a našich akcí maminek s dětmi na faře. Přeji všem pevně zdraví!

Lucie Zvěřinová

Být víc odpovědný za svůj vztah s Bohem

Epidemická situace neumožnila, abychom se v měsíci lednu s ostatními křesťany setkali při tradiční společné bohoslužbě. Rozhovor s farářkou znojmského evangelického sboru MARTOU SEDLÁČKOVOU nám může pomoci na cestě vzájemného poznávání, které je předpokladem ke vzájemnému sblížení.

Vaše církev má v názvu "českobratrská evangelická", spojuje tedy v sobě více proudů reformace. Které to jsou?

Českobratrská církev evangelická vznikla roku 1918 sjednocením Evangelické církve helvétského vyznání (tzv. reformovaní – následovníci švýcarského reformátora Jana Kalvína) a Evangelické církve augsburského vyznání (tzv. luteráni odkazující se na Martina Luthera). Nebyli tomu tenkrát nakloněni všichni, takový Jan Karafiát, autor Broučků, byl jako reformovaný ostře proti. Ovšem reformovaná tradice časem převážila, luterských sborů se zpívanou liturgií je nyní jen pár na Valašsku. Ideově se naše církev odvolává také na tradici Jednoty bratrské a vůbec české reformace.

Představila bys nám krátce vaše znojmské společenství?

Znojmský sbor je malinký. Na jednu stranu křehký, na druhou stranu jsou to lidé docela dost houževnatí a oddaní Bohu i sboru. Třeba teď jsme vybrali ve sbírce na vznikající domov pro seniory ve Svitavách úplně stejnou částku jako největší evangelický sbor v Brně. Možná je to i proto, že u nás lidi vědí, že když to neudělají oni, neudělá to nikdo. Na lidech vidíš, že víra není jen kulturní doplněk, ale že je fakt nese.

Znojmo je tvoje první farářská štace. Co tě zde nejvíc překvapilo?

Není to první štace, dělala jsem chvíli na Vysocině, v Rané u Hlinska, což je takový lidový a veselý sbor. Ve Znojmě mě toho moc nepřekvapilo, protože jsem ten sbor znala – strávila jsem tady rok 2004/2005 na tzv. vikářské praxi (v podstatě totéž, jako je u vás praxe jáhenská). Co mě překvapilo? Negativně mě vždycky zas a znova zaskočí, že se něco stane s domem, kde máme modlitebnu a byty. A já to musím řešit. Ovšem úžasný překvapení bylo, když se během jarní karantény přihlásili dva mladí lidé, kteří chtěli vstoupit do sboru.

Pocházíš z Prahy. Jak se stalo, že ses ocitla na moravské periférii?

Tak na tu praxi mě sem poslali a mě to neodradilo... Vracela jsem se ráda. Je mi tu fakt dobře.

Můžete si své působení vybírat?

V podstatě ano. Vždy to závisí na dohodě sboru a faráře, farářky. Jsou to takové námluvy a pak následuje volba. Tu musí předtím doporučit a poté ještě potvrdit Synodní rada v Praze (církev řídí šestičlenná volená rada, 3 duchovní a 3 laici).

Farářem je i tvůj manžel, který slouží v Miroslavi. Předpokládám, že to má své výhody, třeba ve vzájemném "pracovním pochopení", ale zároveň i nevýhody, například v hmotném zajištění rodiny. Co převažuje, výhody nebo nevýhody?

Hele, taky jsem si myslela, jak to bude výhodný. A bylo, dokud jsem byla doma s dětma nebo když muž odjel na půl roku studovat do Heidelbergu a já ho zastupovala, prostě když jeden z nás neměl ten běžný pracovní rytmus, tak byl čas na vzájemnou podporu a teologické debaty. Teď teda zas nestrádáme finančně, ale hodně se mjíme. Společně často řveme na děti, ať neřvou.

Mimochodem, kdo u vás v neděli vaří, když máte oba dopoledne bohoslužby?

V neděli míváme asi nejčastěji špagety s kečupem. Teď už se občas hecnou děti a k těm těstovinám uvaří aspoň sýrovou omáčku. Ale častěji vaří muž, baví ho to a vaří dobře. Já bývám v neděli v poledne úplně vyčerpaná.

Opisujete s manželem při přípravě nedělního kázání?

Co opisujeme, my si kázání občas půjčme celý. Na kázání neexistuje copyright. Je-li to dobře připravený, promyšlený, je-li v tom jiskra a cítíš inspiraci Ducha, tak hurá, použij to. Vtipný je, když to pak lidé chválí – přiznat to, nepřiznat?

Během staletí si u nás katolíci a stoupení reformace udělali dost nepěkné věci: hutské vraždění řeholníků, upalování husitů, násilné konverze ke katolictví... Byl by toho dlouhý seznam. Má smysl se k těmto dějinným zraněním ještě dnes vracet?

Asi bych řekla, že to dost záleží na tom, čeho chceš dosáhnout. Dokázat, že pravdu jsme měli my? A že ti druzí se ošklivě mylili? Nebo soutěžíme, kdo víc trpěl? Tak to pak je k ničemu. Se zraněními se musí zacházet jako se zraněními – ošetřovat je, a ne do nich znovu dloubat infikovanými klacíčky nebo je úplně přehlížet, protože popravdě, bolet tě může i noha, kterou už dávno nemáš.

Když k tomu přistoupíš se záměrem věci hojit, porozumět dobrým záměrům druhé strany a špatným pohnutkám strany vlastní, tak to podle mě může být cesta kupředu. A nejlíp, když se vracíme spolu – ja-

Foto archiv M. Sedláčkové

ko třeba v 90. letech ekumenická husovská komise, nebo v současnosti pracující Ekumenická komise pro české církevní dějiny 17. století.

A myslím, že je dobré k tomu přistoupit taky trochu s nadhledem a schopností smát se sobě. Výstupy té druhé komise jsou pěkné pracovní listy pro širokou veřejnost, které myslím na katolické straně vyšly jako příloha ke Katolickému týdeníku. Původně je ilustroval Jaz, co dělá „Opráskí sčeskí historje“, bylo to vtipné, sarkastické, pral to do všech stejně, ale asi to nakonec bylo příliš a teď tam jsou jako ilustrace kopie historických obrazů. Ale mně ta původní ironie a humor přišel úlevný – asi jako čistý chirurgický řez.

Myslím, že v dnešní situaci, kdy jsme jako křesťané obecně v české společnosti menšinou, jsou některé veřejné hádky směšné až ostudné, běžné občany nezajímají a ke Kristu nikoho ještě nepřivedly. Nemluvě o tom, že se na tom pak přiživí leckdo, kdo se potřebuje zviditelnit.

Ale víš, co je největší český ekumenický počin? Společný překlad Bible! Ekumenický překlad vůbec není samozřejmost. Ani to, že se překladatelé dohodli, že konečný tvar textu bude vždy výsledek obecné shody! Každopádně to bylo vanutí Ducha. Byli u toho evangelíci, katolíci, husité, metodisté, církev bratrská i pravoslavní. Možná k tomu přispěl vnější tlak v sedmdesátých letech, kdy se vytříbily věci podstatné, a ty ostatní nerozdělovaly.

K tomu se v naší rodině pojí jedna ekumenická historka: To se takhle zkraje sedmdesátých let turista na výletě dá do řeči s dělníkem na lešení kostelíka sv. Klimenta

na Hradišti v Posázaví. A slovo dá slovo a ukáže se, že spolu hovoří dva doktoři teologie, na lešení stojí donedávna jen tajně působící katolický kněz a řeholník Antonín Liška, který má za sebou internaci u PTP a ten turista je Jaroslav Stolař, můj budoucí děda, který má sice doktorát z Yale, ale právě proto je jen druhým evangelickým farářem na Žižkově. Brzy se pak spolu sešli v překladatelské komisi Nového zákona.

Když čtete vzpomínky překladatelů, je z toho znát, přes všechny vnější obtíže, neskutečná radost ze společné práce, z přátelství a ze společné víry, kde možná každý mluví nářečím své církve, ale všichni jsou soustředěni ke Kristu. A taky to byli dost srandisti. Posílali si třeba telegramy v řečtině nebo latině. V sedmdesátých letech! Takže když se vrátíme k té tvé otázce, určitě má smysl si připomínat taky naše společné výhry.

Proč se křesťanům podle tebe stále nedarí dosáhnout jednoty, za kterou se modlíš?

Podle mě ale dost záleží na dvou věcech. První je náš obraz církve. Vnímáme-li církev jako hrad, který je třeba bránit, pak se hodně soustředíme na obranu hranic, našich výkladů obsahů víry, na to, co máme a nemáme dělat, kdo k nám patří a kdo ne. Je to prostě MY a ONI. Tohle se objevuje ve všech církvích. A nebo vnímáme církev jako cestu ke Kristu, kde vlastně ty hranice nejsou to nejdůležitější, protože důležitý a pevný je ten střed, Ježíš Kristus. A my se mu nějak přibližujeme, někdy taky vzdalujeme... A když se soustředíš na Ježíše, tak můžeš vidět, že všichni ostatní se taky nějak snaží mu být nablízku. Jak jsme si my dva zasloužili, že ty jsi katolík a já evangelička – my jsme se do toho narodili, do těch slavných rodin, nebyla to naše volba. Volba je pak víru žít v tom „svém nářečí“ co nejlíp.

No a ta druhá věc, která nám myslím brání, je, že se často neznáme na té nejběžnější rovině. Moje nejlepší kamarádky byly katoličky, v rodině máme evangeličky a charismatiky, studovala jsem s německý-

mi luterány, se všemi jsem chodila na bohoslužby i do hospody. Hodně času jsme strávili debatami, jak to máme my a jak oni. Ale hlavně jsme se měli dost rádi. Nemůžeš pak zavrhnout milované sestřenice, protože preferují křest dospělých. Když je někdo tvůj dobrý přítel, tak to, že spolu nemůžete slavit podle dosavadních předpisů eucharistii, je hrozně bolestné. Já myslím, že z té bolesti a lásky by mohla ekumena zesepoda vzniknout. A někdy bude možná muset být kapka církevně neposlušná. Ale nějak myslím, že tohle by se Ježíši líbilo, stoloval s hříšníky, tak proč ne s katolíky a evangelíky najednou.

Hodně se teď mluví o dopadech čínského koronaviru na naši společnost. Myslíš, že dlouhodoběji nějak ovlivní i naše křesťanská společenství?

Já myslím, že ano. Minimálně v tom, že jsme si uvědomili, jak důležité je právě to společenství, ty drobné vazby mezi lidmi, sdílení víry, radosti i starostí, slavící společenství, které se ve večeři Páně setkává s Kristem. A že některé věci se nedají dělat virtuálně, prostě přes obrazovku nefungují, má to limity. Možná taky vyvstala potřeba být víc odpovědný za svůj vztah s Bohem, ve víře dospět, žádný profesionál to za nás neudělá.

Ženy farářky jsou u evangeliků už delší dobu standardem. V čem vidíš hlavní přínos působení žen v duchovní službě?

To je jako by ses zeptal, jaký je hlavní přínos lidí v duchovní službě. Vždyť každý a každá jsme originál. Takže vlastně asi v pestrosti. Myslím, že pestrost lidských i duchovních zkušeností může být velmi dobrá při pastoraci, vedení lidí, ve výkladu Písma. Toho fakt není třeba se bát, je to radost!

Vím, že jsi vášnivá čtenářka. Co ráda čteš a která kniha tě v poslední době potěšila?

Mám teď takové ekumenické období četby. Nadšená jsem byla z rozhovoru s knězem

a historikem Tomášem Petráčkem Naděje v dějinách. To jsem četla s tužkou v ruce, abych si dělala poznámky. Pak jsem s chvěním přečetla rozhovor s Ludmilou Javorovou, vysvěcenou na kněze (Ty jsi kněz navěky). Zaujalo mě, s jakou energií a trpělivostí hledá, jak kristovsky a kněžsky působit, přestože její svěcení nebylo uznáno. No a pak mě moc potěšila kniha od australsko-americké evangelikální pastorky Debry Hirsch. Ta kniha se jmenuje Svatý sex. A je o církvi, víře a sexualitě. Autorka rozhodně není bezbřezě liberální, je ale plná empatie, lásky k lidem a k Bohu. Doporučuju každému, kdo má pocit, že by se v církvi mělo mluvit o vztazích, intimitě, sexuální orientaci a genderu a pokusit se k tomu přistoupit bez předsudků, s vírou v Boha a s láskou k lidem.

V které biblické knize (kromě evangelií) si nejraději čteš?

Teď jsem zrovna připravovala kázání na Genesis 1. Víš, že v originále je, že země byla děs a běs, poušť a spoušť, a přece z toho Hospodin stvořil něco, nad čím pak mohl spokojeně prohlásit, že je to dobré?! Mám ráda příběhy, které mají tuhle dynamiku a vášeň. A pak všechny příběhy, kde ženy dělají něco, co „se nedělá“, ale přece tím bojují za Boží spravedlnost. Tamar, Rachab, Rut, Jael, Debora, Chana, Marie...

*Díky za rozhovor!
Ondřej Lazárek*

Marta Sedláčková, lehce přes čtyřicet, dvacet let vdaná, jedna dcera, tři synové. Studovala v Praze a Rostocku evangelickou teologii. Farářkou chtěla být odmalička, ale představovala si to jako Hurvínek válku. Baví ji zpívat, chodit na dlouhé procházky, pít víno a vést řeči. Pro katolíky má slabost, hlavně pro dobrou liturgii. Ve vlastní církvi se pokouší radit ostatním, jak pracovat s dětmi.

Zprávy z Ugandy

Ke konci roku 2020 připutoval do redakce našeho zpravodaje dopis až za daleké Ugandy, který obsahoval souhrnnou zprávu Arcidiecézní charity v Praze o průběhu programu Adopce na dálku a pak ručně psaný vzkaz s mnoha barevnými obrázky od Andrewa Mukasy, kterého Život farností Znojma na dálku díky svým čtenářům finančně už 4 roky podporuje.

Složitá situace v souvislosti s pandemií koronaviru se dotkla skutečně všech – i lidí žijících v daleké Ugandě. V březnu se i tam školy dětem uzavřely a přibližně 15 milionů školáků muselo přejít na distanční výuku, která probíhala přes televizi, rozhlas a internet. Děti žijící na venkově však ne-

měly dostatečné technické zabezpečení, aby se mohly výuky účastnit, a často byly odkázány pouze na samostudium. Proto se díky Charitě zapojili do akce místní sociální pracovníci, kteří distribuovali vládní materiály do odlehklých oblastí a vypomáhali dětem s učením.

V Ugandě měl vyhlášený nouzový stav společně se zákazem vycházení drtivý dopad na místní komunity. Ze dne na den bylo mnoho rodin odštěpeno od finančního výdělků. Arcidiecézní charita společně se svým partnerem Ugandsko-českou rozvojovou společností začala rozvážet humanitární pomoc v podobě potravinových a sanitárních balíčků.

Andrew ve svém dopisu zmiňuje, že i jeho se dotklo přerušování prezenční formy výuky, ale díky programu Adopce na dálku dostává domů výukové materiály a pracovní listy, aby se mohl dál vzdělávat, byť v poněkud jiné podobě. A stejně jako milióny dětí po celém světě doufá, že škola snad už zase brzy otevře a vše se vrátí do normálu.

V závěru Andrewova dopisu nechybí srdečné pozdravy a poděkování Vám, čtenářům našeho časopisu. S každým koupeným číslem našeho zpravodaje totiž v jednom odlehklém koutě světa svítá mladému chlapci jménem Andrew Mukasa naděje na lepší život.

Petra Bláhová

VÝROČÍ

13. listopadu 2020 uplynulo **10 let od smrti** mikulovského probošta a biskupa skryté církve **STANISLAVA KRÁTKÉHO** (1922-2010). Narodil se v Brně-Zábrdovicích. Kněžské svěcení přijal v roce 1946. V letech 1956-58 působil v Žeroticích. Poté byl 2 roky vězněn a následně pracoval v civilním zaměstnání. V letech 1978-99 spravoval farnost Hrádek. RIP

P. Kryštof (vpravo) jako mladý dominikán. | Archiv red

3. prosince 2020 uplynulo **100 let od narození P. KRYŠTOFA VÁCLAVA NEČASE OP**. Narodil se v Čebíně. V roce 1939 vstoupil do dominikánského řádu, 1945 byl vysvěcen na kněze. Poté působil ve Znojmě jako kaplan a prefekt chlapeckého internátu. V roce 1949 byl souzen za protikomunistické kázání. Byl sice amnestován, ale zanedlouho s ostatními bratry internován v Želivi (1950-55). Po propuštění pracoval 10 let v továrně Konekta v Brně, poté směl působit ve farnosti Třebíč. V roce 1968 se podílel na obnově znojemské-

ho dominikánského kláštera. 1972 byl přeložen do farnosti Luleč u Vyškova. Do Znojma se vrátil až po pádu komunismu v roce 1990 a působil zde jako farář a následně až do své smrti (2007) jako výpomocný duchovní. RIP

11. prosince oslavil **45. narozeniny R.D. MA-REK COUFAL**, který od roku 2015 slouží jako duchovní v přímětickém farním týmu. Všechno nejlepší!

17. prosince uplynulo **150 let od narození R.D. LUDVÍKA MIHOLY**. Narodil se v Drnovicích a na kněze byl vysvěcen v roce 1893 v Brně. Následně působil 5 let jako kaplan v Tasovicích a poté 38 let jako katecheta ve Znojmě u Sv. Kříže. Zemřel v roce 1954. RIP

Katecheta Ludvík Mihola | Archiv rodiny Miholovi

19. prosince uplynulo **40 let od smrti P. ŠTĚPÁNA VÁCLAVA MASIÁKA OP** (1925-1980). V letech 1948-50 byl převorem znojemského dominikánského kláštera, následně byl internován a pracoval v civilním zaměstnání. V roce 1968 spolu s dalšími bratry obnovoval řeholní život ve Znojmě, kde velmi obětavě vypomáhal ve farní duchovní správě. Byl velmi oblíbeným lidovým misio-

nářem. Je pohřben na znojemském hřbitově. RIP

20. prosince uplynulo **140 let od narození R.D. JOSEFA RUDOLECKÉHO**. Pocházel z Brna-Tuřan a na kněze byl vysvěcen v roce 1904. V letech 1905-10 působil jako kaplan u Sv. Mikuláše ve Znojmě, 1910-45 jako farář v Únanově a 1945-57 jako farář opět u Sv. Mikuláše. Byl významným národním buditelem na Znojemsku. Zemřel v roce 1963 a je pohřben na znojemském hřbitově. RIP

7. ledna 2021 oslavil **50. narozeniny** znojemský jáhen **WILLI TÜRK**. Narodil se v Boskovicích. Po studiu na Konzervatoři Brno absolvoval Teologickou fakultu v Olomouci. Svěcení pro trvalý diaconát přijal v roce 2006. Je vedoucí schůly u Sv. Mikuláše a působí jako pedagog v oblasti hudby. Všechno nejlepší!

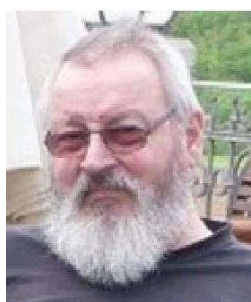

jáhen Willi | foto Radomír Muzikář / Člověk a víra

4. února oslavil **55. narozeniny P. MARIAN JIRÍ HUSEK OPraem**, který v letech 2003-19 spravoval farnost v Louce a další farnosti v blízkém pohraničí. V současnosti působí jako farář u Sv. Jakuba v Jihlavě. Všechno nejlepší!

Stalo se – krátce

Zemřel P. Tomáš Pospíšil OP

2. října 2020 o svátku andělů strážných zemřel v 69 letech v Plzni P. Tomáš Aleš Pospíšil, který v letech 2002 až 2008 působil jako kaplan u kostela sv. Kříže ve Znojmě.

P. Tomáš se narodil 9. května 1951 v Ostravě. Po vysokoškolském studiu matematiky a ekonomické statistiky pracoval jako operátor výpočetní techniky v Praze. V roce 1978 vstoupil do dominikánského řádu a roku 1987 byl v Lipsku vysvěcen na kněze. Jako duchovní působil při domini-

kánských klášterech v Olomouci, Praze, Znojmě a nakonec v Plzni. Pohřben byl 10. října do řádového hrobu na ústředním hřbitově v Plzni. RIP

Tříkrálová sbírka 2021

Letošní TKS byla jiná, nejhorší byl zlomový okamžik, kdy bylo klasické koledování zrušeno a přišla obrovská výzva, jak dostat pokladničky na veřejná místa. Vyřídili jsme nespočet telefonátů, najeli jsme stovky kilometrů a snažili jsme se být k dispozici všem, kdo s námi TKS 2021 realizují. Obce a asistenti vzali letošní sbírku zodpovědně a se srdcem. Pokladničky se díky ochotným lidem podařilo rozmístit na veřejná místa po celém znojemském regionu. Pokladničky byly na podatelně MěÚ Znojmo, na obecních úřadech v obchodech, kostelích, na

poštách, v ZŠ i MŠ, lékárnách i v knihovnách.

Aktuálně probíhá svázení a počítání statických pokladniček. Průběžné výsledky můžete sledovat na www.znojmo.charita.cz. V pokladničce z kostela sv. Kříže bylo 7 920,- Kč a ze sv. Mikuláše 4 925,- Kč. Děkujeme!

Online sbírka trvá až do konce dubna 2021. Přispět můžete online na www.trikralovasbirka.cz. Důležité je vybrat Charitu Znojmo, aby byl Váš příspěvek přiřazen naší Charitě. Můžete také přispět na účet 66008822/0800 VS 77706700 v tomto případě je důležitý variabilní symbol, který určuje, že Váš příspěvek přijde k nám.

Jindřich Mandát
Koordinátor Tříkrálové sbírky

Nová sestra spasitelka se představuje

Povolanie k zasvätenému životu je pre mňa veľkým darom. V Kongregácii sestier Najsvätejšieho Spasiteľa som od roku 2001, kde som prijala rehoľné meno sr. Viannea. Narodila som sa v malebnej dedinke na východnom Slovensku pri Vranove nad Topľou, kde som svoje detstvo prežila s mojimi dvomi mladšími sestrami. Absolvovala som Obchodnú akadémiu a doteraz som pracovala v oblasti ekonomiky. Momentálne študujem teológiu na Teologickej fakulte v Olomouci a teším sa možnosti pracovať v Znojme ako pastoračná asistentka.

Na ceste za Kristom potrebujeme vždy zatiahnuť na hĺbinu a takým nástrojom sú pre mňa duchovné cvičenia, duchovné

obnovy a duchovné doprevádzanie. Venovať sa rodinám vníma Cirkev ako prioritu a tejto výzve som aj ja otvorená. Potešilo ma, že je tu mnoho pastoračných aktivít, ktoré by som rada spoznala. Stretla som sa tu s otvorenosťou a túžbou prehlbiť svoj vzťah s Bohom, ktoré sú pre mňa veľkou inšpiráciou. Teším sa nádhernej prírode obkolesujúcej historické Znojmo, pretože mojím koníčkom je turistika. Spojme sa v modlitbe a spoločne otvorme svoje srdcia a načúvajme tomu, čo pre nás Pán aj v tomto čase pandémie pripravil, lebo: „Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré.“ (Rim 8, 28)

Sr. Viannea

FARNÍ HŘIŠTĚ

Milí farišťači, farišťačky a fariščaťata!

Tentokrát bychom rádi prověřili, jestli vám cizí slova nejsou cizí :) Nejprve doplňte chybějící písmenka a potom je spojte čarou se správným významem slova. Přechtením doplněných písmen odshora dolů dostanete tajenku následujícího výroku:

Vaši PaKLÍci

Kdyby Ježíš lpěl na svém kříži, nikdy by...

FORT _ A
S _ DES
BRE _ IÁŘ
SAKRI _ TIE
LI _ URGIE
OP _ T
_ EKCIONÁŘ
KLAU _ URA
A _ BON
K _ UCIFIX
MONS _ RANCE
_ ITRÁŽ
PRESB _ TÁŘ
KALI _

Kniha obsahující denní modlitbu církve
Bohoslužebné shromáždění lidu
Liturgická kniha obsahující úryvky z Bible
Bohoslužebná nádoba
Ozdobná prosklená schránka pro uchování Eucharistie
Umělecké zpodobení ukřižovaného Krista
Sedadlo kněze
Místnost v kostele na uchovávání předmětů ke mši sv.
Část prostoru kostela, která je vyhrazena kněžím
Výtvarná skleněná výplň okna
Brána, branka
Část kláštera uzavřená pro veřejnost
Místo, odkud se čte Slovo Boží
Představený kláštera

Kontakty na znojmské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Pavel Bublan

tel. 723 843 409, e-mail: pavelbublan@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Diviše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Kalendář akcí

S ohledem na neustále se vyvíjející situaci kolem epidemie koronaviru, sledujte průběžně aktuální informace o dění ve farnostech na webových stránkách: www.farnostznojmo.cz/ / www.farnostlouka.cz/ / www.farnostprimetice.cz

DĚTSKÝ KARNEVAL 2021 bude on-line na téma: „Sv. Valentýn, aneb koho nebo co mám rád(a)“. Úkolem bude poslat zamilovaný vzkaz (obrázek, foto, video) e-mailem, či jiným způsobem do 14. února do 12 hod. (více na www.farnostlouka.cz)

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v sobotu 6.3. v Louce (sr. Viannea)

POŘAD MŠÍ SV. V DOBĚ KORONAVIRU (do odvolání)

Neděle: v 8 h, v 10 h, v 18 h v kostele sv. Kříže (ul. Dolní Česká)

v 9 h, v 11 h v kostele sv. Mikuláše (Mikulášské nám.)

Všední dny: v 8 h, v 18 h (v pátek v 17 h) v kostele sv. Kříže (před mší sv. je vždy růženec)

V kostelích sv. Jana Křtitele, sv. Alžběty a sv. Michala se zatím mše sv. nekonají kvůli menšímu prostoru.

Farnost Louka

On-line mše sv. každé úterý z loucké farní kaple v 18 h – mimo svátky a slavnosti.

Svátost smíření a sv. přijímání každý pátek od 15 h do 16.30 h v kostele v Louce.

Adorace on-line z loucké farní kaple každý pátek v 18 h.

V sobotu od 10.30 do 11 h svátost smíření, sv. přijímání a adorace v některé z farností: Hnanice, Šatov, Havraníky, Konice u Znojma.

Modlitba sv. růžence každou sobotu v 17h on-line z loucké farní kaple.

(Odkaz pro on-line přenosy k dispozici na www.farnostlouka.cz)

Křížové cesty každou postní neděli v 17 h v louckém kostele a také každý pátek v 16.30 h v Hnanicích.

Aktuálně platná omezení pro bohoslužby:

- každý účastník má ochranný prostředek na ústa a nos
- počet účastníků musí odpovídat nejvíc 10 % míst k sezení
- s výjimkou členů domácnosti se dodržují rozestupy 2 m mezi účastníky v jedné řadě
- při vstupu si dezinfikují ruce, nedochází k podávání rukou při pozdravení pokoje a k hromadnému zpěvu

VIRTUÁLNÍ PROHLÍDKA CHRÁMU SV. MIKULÁŠE

Nadace pro obnovu církevních památek připravila virtuální prohlídku chrámu sv. Mikuláše ve Znojmě s výkladem historika Jiřího Kacetla. První část je věnována historii starobylé stavby, která je jednou z dominant města Znojma. Dostupné na: <https://youtu.be/qu3oNVyM6zE> (Odkaz najdete také na www.farnostznojmo.cz/pruvodce)

POZVÁNKA NA VÝŠLAPY

S řeholní sestrou spasitelkou Vianneau a jáhnem Milanem bych vás rád pozval na výšlapy, tedy procházky, na kterých můžete zábavným i soutěživým způsobem objevovat krásná místa Znojma a okolí.

Výšlapů se může zúčastnit nejlépe celá rodina, ale i jednotlivci, kteří se nebojí s otevřenými očima a vnímavým srdcem strávit jednou za měsíc několik hodin při poznávání našeho kraje.

Připravili jsme pro vás 10 poutavých tras, na kterých vás čeká několik zajímavých úkolů.

Začátkem každého měsíce sestra Viannea rozdá zájemcům průvodní karty s popisem trasy a soutěžními otázkami. Je úplně jedno, kdy se v daném měsíci na výšlap vydáte, nejlépe snad některé sobotní či nedělní odpoledne. Máte-li v rodině děti školního věku, dejte jim při společné vycházce při hledání a plnění úkolů přednost, ale pomozte jim, pokud budou "vedle".

Po absolvování vycházce předáte vyplněnou kartu sestře, která zapíše úkoly vyhodnotí. Sestra ráda ocení i osobní setkání s vámi, popovídání, sdělování zkušeností apod.

Výšlapů je tedy 10, počínaje měsícem březnem. V prosinci nebo začátkem ledna bude celkové vyhodnocení. Na vítěze čeká překvapení. Podrobnější informace budou k dispozici na nástěnkách v našich kostelích a na webových stránkách farnosti farnostznojmo.cz.

o. Pavel Bublan

Slovo BISKUPA VOJTĚCHA NA ZAČÁTKU POSTNÍ DOBY

Milé sestry, milí bratři,

žijeme ve zrychlené době, jejíž směr určují do velké míry mediální zprávy, které vytvářejí jakousi virtuální realitu našeho života, ne zcela odpovídající tomu, který většina lidí opravdu prožívá. Zahlcování všemi možnými informacemi nemáme často ani čas v klidu rozlišit jejich důležitost a vstřebáváme negativní balast, který nás zneklidňuje a ubírá vnitřní pokoj a životní energii. A právě do naší aktuální situace znějí osvobozující slova evangelia: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangelium...“ Stojíme na prahu doby zvláštní přípravy na slavení velikonočních událostí. Doby pokorné pravdivosti k sobě, k druhým i k Bohu. Doby, kdy máme pravdivě poznávat trpícího Pána a sebe v jeho službě. Toto poznání pravdy na jednu stranu bolí, na druhou stranu nás činí svobodnými. Čtyřicet dní teď před námi stojí jako velká příležitost k obnově jedinečného a zcela základního vztahu s Trojjediným Bohem, který započal naším křtem. Obnova křestního vyznání o Velikonoční vigílii má tento náš proces postní obnovy dovršit.

Po prohloubení našeho obrácení a po smíření s Bohem v upřímně přijaté svátosti pokání by nás Bůh měl nalézt jako společenství svých přátel, které chce po Ježíšově vzoru odmítnat každé pokušení a růst ve vzájemné lásce a věrnosti nebeskému Otci.

Sestry a bratři: „Obráťme se a věřme evangelium.“ Ze srdce Vám k tomu žehnám.

Váš biskup Vojtěch

MODLITBA PRO ČAS EPIDEMIE (převzato z církev.cz)

od Kerry Weber, editorky týdeníku amerických jezuitů

Ježíši Kriste, tys procházel městy a vesnicemi a „uzdravoval každou nemoc a každou chorobu“. Nemocní se uzdravovali na tvé slovo. Přijď nám na pomoc i teď, když se po celém světě rozšířil koronavirus, a dej nám zakoušet svou uzdravující lásku.

Uzdrav ty, kteří virem onemocněli. Ať mají dobrou zdravotní péči, která jim navrátí sílu a zdraví.

Uzdrav nás ze strachu, který národům brání spolupracovat a bližním vzájemně si pomáhat.

Uzdrav nás z pýchy, s níž bychom se domnívali, že nemoc, která nezná hranic, se nás netýká.

Ježíši Kriste, když vše uzdravuješ, zůstávej nám nablízku v této nejisté a smutné době.

Bud's těmi, kdo na virus zemřeli. Ať spočinou s tebou v tvém věčném pokoji.

Bud's rodinami těch, kteří onemocněli nebo zemřeli. V jejich strachu a smutku bud's nimi a chraň je před nemocí a beznadějí. Ať zakusí tvůj pokoj.

Bud's lékaři, sestrami, výzkumníky a všemi zdravotníky, kteří se snaží všechny zasažené léčit a pomáhat jim, a sami se přitom vystavují riziku.

Ty sám je ochraňuj a dávej jim svůj pokoj.

Bud's těmi, kdo vedou národy. Dej jim prozíravost, aby jednali s láskou a skutečným zájmem o dobro lidí, kterým mají sloužit. Dej jim moudrost, aby věnovali prostředky na dlouhodobá řešení, která pomohou připravit se na podobné epidemie v budoucnosti a předcházet jim. Ať na nich spočine tvůj pokoj, když o něj na zemi společně usilují.

Ať už jsme doma nebo v cizině, ať je kolem nás trpících touto nemocí hodně nebo jen málo, Ježíši Kriste, zůstávej s námi. Bud's námi, když bojujeme o životy, a když je oplakáváme. Pomáhej nám vytrvat a být připraveni.

Kéž naše úzkosti vystřídá tvůj pokoj.
Ježíši Kriste, uzdrav nás.

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 1/2021 vyšlo 12/02/2021 ve Znojmě v nákladu 630 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 25. března 2021.**